शिशुरुवाच ॥

बालोऽहं दशवर्षीयस्त्वञ्च वृद्धश्च ज्ञानदः ।
पिता ददाति पुत्राय ज्ञानं सर्व्वञ्च भूतले ॥ ९ ॥
अहो दुरत्ययः कालो वृद्धो वदति बालवत् ।
कथं प्राक्तनमुल्लङ्घ्य ब्रूहि तात दुरत्ययं ॥ १० ॥
प्राक्तनात् सुखदुःखञ्च रोगं शोकं भयं पितः ।
सुमृत्युरपमृत्युर्वा चिरायूरल्पजीवनः ॥ ११ ॥
यत्र काले च यन्मृत्युर्भवनं शुभकर्म च ।
न्यूनाधिकं क्षणं नास्ति निषेकः केन वार्य्यते ॥ १२ ॥
यस्य हस्ते च यन्मृत्युर्व्विधाचा लिखितः पुरा ।
न च तं खण्डितं शक्तः स्वयं विष्णुश्च शङ्करः ॥ १३ ॥
तात व्यर्थमधीतं ते दुर्बुद्धेर्जन्म निष्फलं ।
सुबुद्धेःसफलं जन्म तत्क्षणं जीवनं सुखं ॥ १४ ॥
येन शुक्लीकृता हंसाः शुकाश्च हरितीकृताः ।
मयूराश्चित्रिता येन स मे रक्षां करिष्यति ॥ १५ ॥
येन कृष्णेन विश्वानि चासंख्यानि कृतानि च ।
चराचरञ्च यो रक्षेत् स मे रक्षां करिष्यति ॥ १६ ॥
घोरारण्ये सुखं शेते यो हि कृष्णेन रक्षितः ।
निर्बन्धोऽपि स्थितो यस्य मरणं तस्य मन्दिरे ॥ १७ ॥
यः शेते नागशय्यासु प्राक्तनान्मङ्गलाहितः ।
यो नागभक्षितो भोगात् स मृतो गरुडान्तिके ॥ १८ ॥
न समुद्रे च म्रियते नाग्निराशौ विषानले ।